

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De sanctimoniali, quae propter defectum vnus pictantiae, mirificè
consolata est, cap. 94.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

vel quid per septem soles videtur tibi intelligendum?
CÆSARIVS: Per circulum eundem intelligo æternitatem sancti Spiritus, per septem soles, septem eius dona, quibus bono exemplo eiusdem congregationis prouincia erat illuminanda.

CAPVT XCII.

Quidam Conuersus, qui cum eodem conuentu missus est, Rudolphus nomine, vir bonus ac religiosus, cum die quadam de priuata veniens, illotis manibus oratorium nostrum intraret, & ex ordine se aspergere teneretur, intra suas cogitationes dicere cœpit: Aqua hæc sancta est & benedicta, nec decet vt manibus immundis te illa aspergas: cui mox in aère vox clara respondit: Quod ego mundavi, tu non potes polluere. Et cognouit ibi, magis Deo displicere immunditias cordis, quam corporis: in animæ puritate Deus delectatur.

CAPVT XCIII.

Monacho cuidam Deus ostendere volens animæ suæ puritatem, in excessum mentis illum adduxit: in quo excessu puerum pulcherrimū intra sua viscera cōtemplatus est. Ad se autē reuersus, intellexit eundem fuisse animā suā, Dei munere ab omni labe criminū mundatū: puer enim a puritate dictus est. **APOL.** Puto quòd nō sit tutū, si homo multis cōsolationes suas manifestet. **CÆS.** Per multos labores & tentationes, & hoc secretè, diuinæ consolationes adipiscuntur, & facilè, manifestatæ, subtrahuntur. **Vtrumq;** verum esse, singulis tibi ostendā exēplis.

CAPVT XCIV.

Dvm nuper, hoc anno scilicet, in quadam domo sanctimonialium ordinis nostri, a celleraria per totum conuentum pietantia, id est oua frixa, diuiderentur, nescio quo casu, vna ex eis neglecta est: non tamen arbitror actum casu, sed diuino nutu, vt Dei gloria manifestaretur in illa; patientissimè autem defectum illum sustinens, in dō neglectam se gratulans, cum Deo gratias referreret, summus ille Abbas inuisibilem ei pietantiam misit: cuius inenar-

rabili dulcedine sic repletum est os eius, fauces, viscera, & venter, vt nunquam aliquid tale in vita sua sentiret, corporalis erat hæc dulcedo. Porro in mente & anima dulcedine spiritali Deus tam copiosè visitauit eam, vt diceret Abbati nostro, quòd omnibus diebus vitæ suæ pietantiis omnibus carere vellet, dummodo in consimili dulcedine, & hoc vna tantùm vice, sibi liceret deliciari. Pro qua idem Abbas noster, ad eius petitionem, pro gratiarum actione, hymnum, Te Deum laudamus, singulis nobis injunxit. APOLLONIVS: Si Deus sic excellenter tantillum remunerat in præsentī vita, non ambigo quin magnas tribulationes mirificè remuneret in futuro. CÆSARIVS: Quòd facilè huiusmodi consolationes in præsentī perdantur, ecce exemplum.

CAPVT XCV.

*Consolatio in præsentī facile perditur dum manifesta-
tur.*

Conuersus quidam in Hemmenrode, cùm in orationibus suis mellifluam diuinitus accepisset dulcedinem, & ob hoc sæpe labores suos negligeret, magister suus crebrò eum arguit, dicens: Frater, certis temporibus est orandum, & certis temporibus laborandum. Ille, sicut homo simplex, vt increpantè placaret, respondit: O magister, si sciretis causam, nõ mihi imputaretis: rogo vt detis mihi osculum: putabat enim q̄, in pressione labiorum, eadem posset sentire dulcedinem. Cui mox vt osculum dedit ille, gratiã irrecuperabiliter, vt puto, perdidit iste. Simile penè habes supra cap. 42. de Conuerso, qui angelum sæpe vidit, & dicèdo gratiam perdidit. Causas verò subtractionis gratiæ in præsentī plures esse alibi tibi assignaui. Quidam tamen, licèt aliis sibi diuinitus ostensa referant, non ob hoc gratiam perdunt, sicut supra dictum est de Henrico Conuerso in Hemmenrode.

CAPVT XCVI.

Henicus idem cùm grangiæ, quæ Hart dicitur, præesset, & die quadam in Maio segetes cortis, orationes suas ruminando, solitarius circuiret, hominem quendam sub arbore, piro scilicet, quæ illic